

TŘI KARMÍNOVÍ MOTÝLI

ZUZANA ZICHÁČKOVÁ

Nebýt toho, že se tísnila ve školní skříni, byl by ten den stejně slunečně krásný a vonící volností blížících se prázdnin jako pro ostatní spolužáky. Těžko se jí dýchalo a byla celá zpocená, ale neodvážila se vylézt ven. Slyšela, jak venku zpívají ptáci, jinak bylo kolem ticho. Všechny ostatní děti odešly z budovy školy následovány nervózními učitelkami a uvnitř zůstala jen ona. A on. Šílenec s opravdickou pistolí.

Měla utíkat s nimi a teď už být v bezpečí. Jenže zpanikařila a místo toho se schovala do hluboké skříně z pola naplněné pytli na tělocvik vycpanými cvičebními úbory v různém stavu čistoty. Opatrně a s nadějí pootevřela dvírka, ale pak se chodbou rozlehly kroky. Rychle zase zapadla zpátky, srdce se jí rozbušilo. Kroky naštěstí minuly třídu a vzdálily se. V okně se rozbzučela uvězněná moucha.

V tom zvenku zaslechla sirény. Policajti jsou tu! Zaradovala se. Jenže pak uslyšela rány. Křik. Střílení. Panebože, panebože, panebože, myšlenky se jí roztančily v rytmu zaseklé gramofonové desky. Netušila, jak dlouho to trvalo, avšak nakonec se všechnen hluk přesunul ven. Z dálky slyšela, jak policisté vydávají nějaké příkazy, potom bouchání dveří aut a nakonec, po celé věčnosti okamžiků, odjezd policejních vozů.

Je po všem! Uvědomila si malá Janička s úlevou. Vykroužila ze svého úkrytu a nadechla se čerstvého vzduchu. Nechtěla tu být už ani minutu. Zamířila ven. Nejdříve se každých pár kroků zastavovala a naslouchala. Když se nikde nic neozývalo, osmělila se a vykročila rychleji. Chodbou už skoro utíkala.

Jenže potom to uviděla. Přední, těsně za zatáčkou kolem šaten, ze které teď vyběhla, ležel na zemi policista. Nehýbal se. Zato kolem jeho temene se do stran rozširovala kaluž krve jako rudá svatozář. Zatočila se jí hlava a svět se s ní

zhoupnul. Pak spatřila další dva výjevy. Zprava k ní jako ve zpomaleném filmu běžel další muž v uniformě, tentokrát naštěstí živý. A zleva na ni zíral kluk. Musel tam, u zastřeleného ochránce zákona, stát už nějakou dobu. Dlouho se na ni díval, tak zvláštně. A nakonec se velmi pomalu usmál.

Od toho dne bylo pro ně oba všechno jinak.

O dvacet pět let později

Sundala si své červené brýle, odložila je na pult a promnula si unavené čelo. Ráno si v koupelně před zrcadlem všimla, jak se jí prohlubují vrásky a tmavé vlasy protkává o poznání víc šedin než loni. Dnes se v práci zase celý den nezastavila. Lidé čtou jako zběsilí, pomyslela si. Přicházejí vracet knížky a hned si zase půjčují další, jako by se z těch předchozích vůbec nic nedozvěděli. Sotva stačí vrácené publikace zařadit zpět na místo a už při cestě zpět vidí, že na ni u přepážky čeká fronta čtenářů s mincemi v upocených dlaních, s politými výtisky doprovázenými provinilými výrazy a s dotazy, na něž by jim stejně tak dobře dal odpověď elektronický katalog támhle v počítači v rohu.

Blanka si všimla, že se obdélníková mapa slunečního světla na knihovnickém pultu zešikmila, zúžila a pozdní odpoledne ji přibarvilo štětcem denní doby do oranžova. Mnohem lépe teď ladila s tmavým dřevem nábytku. Snad ještě stihne vytřídit tu bednu starých knih, kterou naplnili lidé snažící se umlčet svoje svědomí vyčítající jim, že se zbavují poděděných „pokladů“. Napadlo ji, že její syn tohle nikdy neudělá. Nebude totiž moci. Jednak už nemá tátu, který byl v jejich rodině nejvěrnějším zákazníkem knihkupectví. A jednak taky...

Ještě než stačila myšlenku dokončit, vyrušilo ji hlasité zaskřípění, které už měsíc doprovázelo každé zavření špatně usazených hlavních dveří. Ve ztichlé knihovně se teď tak nepříjemně rozlehlo, až málem nadskočila leknutím. Sáhla pod pult pro kapesník a roztržitým pohybem si utřela slzy, co se jí před chvílkou nahnaly do očí.

?

Do prázdné místnosti vstoupil pozdní návštěvník, vyplulo Janě na vlnách myсли, když za zády zaslechla ten příšerný zvuk starých dveří. Musela se sama pro sebe uchechtnout. Chtěla vyjít vstříc svému nápadu, a tak se začala potichu plížit mezi regály, aby zpoza nich mohla sestru vyděsit. Už se těšila na svůj další vydařený vtípek, jenže pak skrze police za přepážkou uviděla schlíplou postavu se svěšenými rameny a zarudlýma očima. Ostatní lidí neváhala vystavovat svým legráckám, kdykoli se jí zachtělo, i když jim mnohdy nerozuměli, suchaři. Ale rodina, na tu byla i přes svou – ostatně dost směšnou a trapnou – diagnózu velmi citlivá. Na tu ať jí nikdo nesahá. Odkašlala si a rozběhla se k osamělé ženě.

„Blanko! To jsem já, zlato. Copak se děje?“ Obešla pultík, vměstnala se do malého prostoru vedle sestry a přitiskla ji k sobě.

„Já zase myslela na Honzíka, jak to má těžký. Zvlášť teď, když se mu přitížilo, tak mu tátka chybí o to víc. Vždyť on sotva zvládá učení ve škole, Jani. Možná bych si měla přiznat pravdu a nechat ho už doma,“ začala vzlykat a zakryla si rukama obličej.

„Blaninko, neplač. Oba to máte těžký, vždyť já vím. No tak!“ Zatřásla jí, protože slyšela, že štkání neustává. Možná až moc, uvědomila si, když se na ni Blanka přes slzy zaraženě podívala.

„Promiň.“ Jana sklopila zrak k zemi. Chovej se normálně, pokárala se v duchu.

„Hele, víš co? Jestli tady ještě něco potřebuješ udělat, já ti s tím pomůžu, pak vyrazíme k tobě, pohlídám ti Honzíka a ty zatím můžeš jít muži zapálit svíčku. Za chvíli budeš zpátky doma. Co ty na to?“ Snažila se znít povzbudivě a být hodná sestra.

Viděla, že to Blanka potřebuje. Moc ráda by jí byla větší oporou, než se jí to ve skutečnosti dařilo.

„Ještě musím přebrat támhle tu bednu,“ odpověděla knihovnice, zatímco zpod pultu tahala další papírový kapesník, a mávla rukou směrem ke stále vyčkávajícím ohmataným výtiskům tísničím se ve velké krabici.

Společně je přesunuly na stůl a postupně se jimi probíraly. Oranžová mapa slunečního světla pozvolna vybledla a vytratila se do podzimního večera. Později se setmělo ještě víc, když vítr zaplnil prázdnou oblohu těžkými mraky a začalo pršet. Děšť vytrvale ťukal vodnatými prsty na letitá okna knihovny, ale otevření se nedočkal.

Jana se v duchu usmála. Jen si pěkně zůstaň, kde jsi, pomyslela si a namátkou se chopila pár knížek. Paperback v angličtině *What Ever Happened to Baby Jane* se zohýbanými stránkami, staré DVD filmu *Šestý smysl* ještě v přebalu, které rovnou vyhodila do koše, Krvavá lázeň od jakéhosi Hakana s příjmením, které se raději ani nepokusila vyslovit... Jako poslední jí v ruce zůstala nahá černá kniha bez přebalu.

Otevřela ji, a když v ní zalistovala, všimla si zvláštních nákresů. Přičichla k jejím stránkám, ale ucítila jen stopy kouře, žádnou z typických knižních vůní. Vzhlédlaby, aby zjistila, jestli ji sestra sleduje. Když zjistila, že se Blanka právě otočila zády a začala údaje o několika publikacích zapisovat do počítače, rychle vyplázla jazyk a dotkla se jeho špičkou papíru. Otřásla se. Kniha chutnala stejně hnusně jako smrděla.

Tak tuhle ségra určitě chtít zařazovat nebude, ušklíbla se, a než si ji potají strčila do brašny, přečetla si na prvním listu název. Velkými tlustými písmeny tam stálo: *Kulty a rituály*.

?

„Teto, chci ti ukázat, co jsem včera postavil z lega, pojď se podívat. A taky mám nový komix!“ Zatahal ji za navlhhlý rukáv, zatímco stála v předsíni se starou stojací lampou rozhánějící tmu teplým světlem a u věšáku se snažila zbavit své mokré kožené bundy. Cestou do školní družiny, a pak s Honzou domů ještě dost pršelo, ale déšť pomalu řídl, až si ty svoje studené prsty konečně schoval do kapes a ustal docela. A tak se Blanka přes počáteční váhání nakonec na hřbitov vydala a oni dva prozatím osaměli.

Jana se podívala na synovce, na jeho blondatou hlavu a modré oči v bleďoučkém obličeji. Chodil sice už do druhé třídy, nicméně ho stejně stále viděla jako předškoláka, a tak ji vždycky trochu překvapilo, když jí začal číst ze svých časopisů. To jí něco připomnělo.

„Hnedka se mrkn,“ pohladila ho po hlavě. „Jenom udělám čaj, osuším si vlasy a za vteřinku jsem u tebe, jo?“

„Ale teto, to bude strašně dlouho trvat, donesu ti ten komix do kuchyně,“ nechtěl se nechat odbýt. Měl tetu rád. Každopádně s ní byla větší srandá než s mámou.

„Kámo, to bys ho měl pěkně mokrej,“ oznámila mu s vážnou tváří, předklonila se a zatřepala hlavou, až se kapky vody rozstříkly všude kolem. Hoch se rozesmál a snažil se ji odstrčit. „Víš co? Běž mi zatím nakreslit, co tě dneska ve škole nebo v družině nejvíce bavilo,“ pobídla ho.

Konečně odběhl do svého pokoje, a tak zašátrala v brašně a vytáhla svůj nový poklad, u kterého si ještě nebyla jistá, jestli skončí v koši nebo u ní doma na poličce podivností mezi její milovanou vycpanou sýkorkou s knoflíky místo očí a starožitnou viktoriánskou smuteční broží s pravými lidskými loknami.

V kuchyni naplnila rychlovarnou konvici vodou, zapnula ji a posadila se s ukradenou knihou ke stolu. Zřejmě se nějaký vtipálek snažil popsat, jak dělat čáry máry, pobaveně se usmála. Všimla si, že se autor skoro za každým popisem rituálu nezapomněl vymluvit, že daný postup nemusí fungovat, že stačí drobná chyba, a všechno úsilí vyjde vniveč. Nebo naopak maličkost a shoda okolností proces sama spustí. No jistě, stačí efekt motýlích křídel a je to. To ti pak nikdo nemůže dokázat, že jsi podvodník, ty chytráku! Pomyslela si znechuceně a umínila si, že se tenhle šmejd mezi její cenné exponáty určitě nedostane.

Prohlédla si pár neumělých kreseb, a potom ji zaujal kreslený obrázek otevřené knihy s vepsanými verši. Zarecitovala si je nahlas.

*Z karmínu zrození motýli,
z temnoty smrti tři povstanou.

Pomsty všech zlovůlí ubitých
konečnou už budou příčinou.

Do smrti se pak zas uchýlí,
v pokoji navěky spočinou.*

No vida, tak aspoň bizarní básnička o motýlkách se mu povedla, když už nic jiného, řekla si v duchu a začala hledat nůžky, aby si kresbu z výtisku vystříhla, než se ho zbaví.

„Tak tady to je, teto!“ Za zády najednou uslyšela synovce. „Co to tu děláš?“ Zeptal se blondáček zvědavě a vykročil vpřed, aby nahlédl do knihy.

„Nic!“ Vyhrkla, jako by ji při něčem přistihl. Pak se ovládla a zaklapla mu bichli před nosem. „To je jen takové hloupé nudné pojednání, nic pro chytrý

kluky," snažila se napravit situaci, ale potom se zarazila. Synovec jí podával své hotové dílo, avšak ona ho neviděla. Místo malůvky civěla na chlapcovo zápěstí, které vykouklo zpod rukávu svetru, jak k ní natáhl ruku.

„Co... Co to tam máš?" Zablekotala a po zádech jí přeběhl mráz.

Začervenal se. „To nic není, teto, to jen Karolína ze školy mě miluje. Dala mi tetovačku, prej jakože z lásky..." Pootočil ruku, aby si obrázek na jeho kůži mohla lépe prohlédnout.

Byl to roztomilý srdíčkový motýlek. Jen jeho křídla jí připadala nemístně rudá. Jako krvavý karmín.

Konečně! Konečně se z práce utrhla dřív. Měla z toho ohromnou radost. Už se chystala, že bude muset poprosit Janu o ještě jedno hlídání, ale pak mohla díky shodě okolností z knihovny odejít hodinu před koncem původní pracovní doby. Hodilo se jí to, protože celý den myslela na to, že by měla kromě hřbitova, kde byla už před týdnem, zajít ještě na to nešťastné místo, kde Aleš přišel před rokem o život. Ano, dnes je to přesně rok, co ji nějaký hajzl připravil o manžela a jejího syna o tátu, povzdychlala si v duchu.

Strašně moc si přála, aby se mohla nějak pomstít. Zaťala pěsti a znova ji popadl vztek na toho parchanta, ale věděla, že je úplně bezmocná. Policie ho stále ještě nenašla a Blanka měla podezření, že pátrání dávno vzdali, i když jí samozřejmě tvrdili opak. To by asi musela zasáhnout nějaká vyšší moc, aby za to zaplatil, pomyslela si a nevědomky bezmocně pokrčila rameny.

Každopádně ji to celý den na to prokleté místo tállo a nemohla se toho nápadu zbavit. Pořád se jí vracel na mysl, až se mu poddala. Sice Janě a jejích rodičům slíbila,

že tam už nikdy nevkročí, aby se zase nezhroutila, ale policajti splnili alespoň svůj slib, že ten starý barák a jeho okolí budou víc hlídat, aby se tam nepotulovaly divné existence. A navíc se tam nebude zdržovat, prostě zapálí svíčku a půjde.

Sbalila si věci a odešla z knihovny. Zdálo se, že krásné podzimní dny skončily a vystřídala je listopadová pochmurná nálada. Těžké mraky visely nízko na obloze a opět hrozily deštěm. Zapnula si kabát až ke krku a vyhrnula límec. Svíčku měla připravenou v kabelce ještě z návštěvy hřbitova, a tak zamířila rovnou k barabizně. Nebylo to daleko, a říkala si, že když si pospíší, tak Honzík nezůstane v družině poslední jako obvykle. Natáhla krok, i když to v jejích fajnových lodičkách do práce nešlo po dlažebních kostkách tak snadno. Byla už taková. Jakmile si něco umanula, jen málo co ji dokázalo zastavit.

Nevšimla si, že se na ni cestou pověsil tmavý stín.

Po dvaceti minutách rychlé chůze sešla z hlavní ulice a odbočila mezi domy. Celá udýchaná stanula před domem, který byl jejím cílem. Skoro se jí chtělo se otočit na podpatku a obrátit se na cestu domů. Nakonec ale odhodlaně stiskla kliku na zrezivělé brance a vstoupila do zpustlé předzahrádky.

Polorozpadlá bytovka se před ní vypínala a shlížela na ni dolů slepýma očima vybitých oken s ostrými zbytky tabulek skla. Vlastně si nedokázala představit důvod, proč sem tehdy před rokem Aleš lezl. Věděla, že rád objevuje prostory opuštěných budov, ale vsadila by se, že tady v té ruině nebylo nic zajímavého. Obyčejný dům na spadnutí, kde člověk mohl narazit akorát tak na bezdomovce nebo feťáka. Ovšem ti se naštěstí poslední dobou vytratili do jiné části města, kam policie zavítala o poznání míň.

Kolem zavládlo ticho, jen vítr foukal skrze rozbitou střechu dovnitř a občas vydával nepříjemné kvílivé zvuky.

Než došla do osudného kouta uvnitř domu, oči se jí naplnily slzami. *Kéž by jen věděla, nikdy by ho sem bývala nepustila. Byla by ho doma držela vší silou! Jenže teď už bylo pozdě.* Popotáhla, začala se hrabat v kabelce a roztřesenými prsty hledala svíčku a zapalovač. Pod oblečením ji na kůži zastudil průvan, až se otřásala. Ve špinavém zrcadle na stěně se mihl rychlý stín. Ona ho ale se skloněnou hlavou neviděla.

Ztěžka poklekla na zaprášenou podlahu, položila k oprýskávající šedivé stěně svíčku a zapálila ji. Chvilku sledovala chvějící se plamínek, aby se ujistila, že nezhasne. Potom znovu zalovila ve své tašce a v dlani stiskla Alešův talisman pro štěstí, který policisté našli na místě činu, a nakonec jí ho přenechali. Kdysi dávno mu ho sama dala, byl to jen hloupý přívěsek na klíče. Malý motýlek z červeného plastu, který koupila v krámku se suvenýry na výletě. Byl plný slunce, smíchu a polibků. A teď měla ten malý předmět zpátky. Kdysi plný štěstí, teď už jí ale navždy bude připomínat ten hrozný den... Ne, už ho nechtěla! Položila ho vedle svíčky a k ostatním věcem přidala i připravenou fotku zesnulého manžela. Zhluboka se nadechla a pomalu vydechla.

Vtom za sebou uslyšela hrubý hlas. „Hej!“

Srdce se jí rozbušilo, zprudka se otočila a pohlédla do tváře stínu v kapuci s posměšným hlasem.

„Tak to byl tvůj chlap, jo? Tu máš, aby ti nebylo smutno!“ Rozmáchl se železnou tyčí.

Na oprýskané šedé zdi rázem vykvetl velký karmínový květ jako tah štětcem na akvarelu... Jenže jen jeden mu nestačil. Cítil se jako umělec. A chtěl si proces vzniku svého díla náležitě vychutnat.

Když bylo po všem, dřepl si k jejím věcem. Z kabelky jí vypadl pracovní průkaz, který si s odfrknutím prohlédl, stejně jako její brýle. Pak je odhodil na zem a při odchodu s požitkem rozslápnul.

?

Spolužák přiblížil rty k oknu a začal na ně dýchat. Sklo se zamlžilo a Honzík zaujatě sledoval kamaráda vedle sebe, jak do tohoto pomíjivého malířského plátna pře prstem písmenka svého supertajného vzkazu. Potom se pustil do vlastního díla, do mlžného povrchu přitiskl ukazováček, zvedl ho, o kousek vedle to zopakoval, a nakonec níže prstem opsal široké U. A je to smajlík, usmál se.

„Moje mamka už jde!“ Vykřikl hoch vedle něj, seskočil ze stupínku pod oknem a běžel ke dveřím do šatny. Honza pohlédl skrz svůj výtvar oknem ven a zahlédl další ženskou postavu s hnědými vlasy.

„Moje taky! Nashledanou!“ Vyrazil ze sebe směrem k vychovatelce a uháněl za kamarádem.

Jenže když s oblečenou bundou a ledabyle nasazenou aktovkou vyšel ven z budovy, zjistil, že to nebyla jeho máma, ale cizí paní, která si přišla pro jiné dítě.

No co, pomyslel si a vyrazil pryč. Cestu přece znám. Půjdu mámě naproti a překvapím ji! Co asi řekne, až mě uvidí? „Páni, Honzíku, vždyť ty už můžeš domů chodit sám! Ty jsi ale šikula!“ Jo, řekne určitě něco takového! Třeba by mě pustila samotného i ráno. Klidně vstanu ráno dřív, připravím si sváčku, dám mamce pusu a vyrazím. Za chvíliku jsem ve škole. No úplně v pohodě! A co teprve, až...

Ve svém nadšení přestal vnímat okolí a plně zaměstnaný vnitřním přívalem myšlenek si nevšiml, že došel k silnici. Zleva se po ní blížilo auto, jehož řidič se právě vztekle shýbl pro kus hadru, protože na sebe vylil kafe z kelímku. Když se opět napřímil, zděšeně šlápl na brzdu. Jeho oči se střetly s překvapenýma chlapeckýma. Byly děsivě blízko. Rty jejich vlastníka se stáhly do malého udiveného o.

¶

Klopýtnul a baterka mu vyklouzla z rukou. Okolní prostor znova vplul do temnoty. Jen dole, u jeho těžkých bot se na prachem pokryté podlaze rozstříkla skvrna studeného světla. V zatuchlému vzduchu se mu špatně dýchalo. Zaklel a shýbl se pro svou otlučenou svítílnu. Šátral po ní prsty, aby ji mohl uchopit, když vepředu něco zaslechl. Zarazil se, zaposlouchal a v předklonu vzhlédl. Police s knihami kolem něj se z podhledu zdály ještě vyšší a po stranách úzké uličky působily hroznivě. Tyčily se nad ním a vyčkávaly. Jenže ve skutečnosti to byl on, kdo vyčkával. Opět zavládlo ticho. Žádný další zvuk se neozval.

Neměl strach z přepadení. Koneckonců to je vždy on, kdo vyhrává, pomyslel si a ušklíbl se. Jen nechtěl zase narazit na žádného hlupáka, který si hraje na urbexera. Nebo na jeho paničku. Protože znamenají komplikace. Komplikace, které se musí vyřešit. Okamžitě a bez váhání.

Svou mozolnatou rukou hmátl po baterce a narovnal se. Znovu vykročil a přitom se ohlédl za sebe, aby zjistil, o co zakopl. Podlaha však byla zcela rovná a prázdná. Než si stačil cokoli pomyslet, ucítil, že opět šlápl na něco vratkého, a zapotácel se.

„Ksakru!“ Zavrčel a uskočil stranou. Na zemi teď najednou ležela kniha otevřená hřbetem nahoru. Ještě před minutou tam nic nebylo. Připadala mu nechutná jako beztvář mrtvola.

Vztekle a s odporem bichli odkopnul a pokračoval dál. Pohyboval se teď o dost rychleji. Chtěl najít příhodné místo, kde nechat dalšího, který už nikdy nenapíše domů, a pak co nejdřív vypadnout. Tenhle barák byl vůbec špatný nápad, pomyslel si. Měl si vybrat něco jiného. Vlastně vůbec netušil, že tady dole bude tolik zasraných knížek. Věděl, že staré vily – a zvlášť jejich sklepy – skrývají kdeco. Tohle ovšem nečekal.

Byla to hotová knihovna. Měl dojem, že se naskládané výtisky žvástů táhnou pod zemí do nekonečna, že musí mnohonásobně přesahovat prostor pod samotným domem a pokračovat dál neznámo kam. Třeba vyleze na povrch z nějakého tajného vchodu, uvědomil si. To by celou věc udělalo ještě snazší.

Někde vepředu se opět ozval tichý zvuk. Tentokrát mu to přišlo jako kroky. Ale lehké, hravé, jako by tam proběhlo něco menšího. Nějak se mu to nezdálo, pochyboval, že by se sem, do téhle zpropadené díry, zaběhlo nějaké zvíře. Co to proboha je? Tiše našlapoval a pomalu se kradl vpřed.

Z ničeho nic ho ochromil ohlušující rachot. Z jednoho vysokého regálu se na něj bez zjevné příčiny začaly řítit knihy. Na nic přece nesahal! Těžké spisy v pevné kožené vazbě s ostrými kovovými rohy se přesto valily v neuvěřitelném proudu. Bezmocně napřáhl ruce ve snaze příval zastavit. Těžké bichle se však hrnuly dál a zraňovaly ho. Překřížil tedy paže nad hlavou, aby si chránil alespoň ji, a zavřel oči, když najednou všechno přestalo.

Zmateně se rozhlížel kolem sebe. Police plné občas nedbale, ale přece jen nějak srovnaných výtisků stály kolem něj, jakoby se vůbec nic nepřihodilo.

Podlaha kolem jeho nohou byla prázdná. Zato nad hlavou se mu nesl tichý dětský smích. Konce chodby se ztrácely v temnotě.

Měl chuť začít klít, avšak strach mu ucpal příliv slov v hrdle. Stál a hleděl na regály plné stínů jako opařený. Když zvedl svou svítilnu, všiml si, že uprostřed jedné police několik svazků chybí. Posvítil do vzniklé mezery a zjistil, že je skrz ni přes úzký prostor vidět další stěnu s knížkami.

A pak se mu v ošklivé vlně zhoupal žaludek. Uvědomil si, že přímo z protějšího konce této mezery na něj z nepřirozeně bledého chlapeckého obličeje hledí dvě průsvitné oči jako dva krystaly ledu z mlhy.

Zařval a šílený strachem se oběma rukama vší silou opřel do knihovny. Ta se s ohlušujícím rámusem skácela, proborila shnilou podlahu a zřítila se do černé hlubiny. Zjevně tu nože byla ještě další úroveň sklepa. V prudkém pohybu ztratil rovnováhu a nekontrolovatelně padal za převrženým kusem těžkého nábytku do temné rozeklané díry jako do hladových úst s děsivými zuby.

Když po několika okamžicích narazil zády na hrubé trosky pod sebou, věděl, že je konec. Nadobro. Že místo jeho další oběti najde v tomto zchátralém sklepení hrob on sám. Nemohl se ani pohnout, celé tělo ho šíleně bolelo a po rukou mu na zpráchnivělé dřevo začala stékat hustá, temně červená krev.

Podíval se směrem, odkud se propadl, a pomalu se vytrácejícím zrakem zahlédl, jak se za ním z výšky ve víru rozptýleného prachu snáší jedený list novin jako poslední list ze stromu v mlhavém listopadu. V rozptýleném světle baterky, která zůstala nahore, si z temnoty stačil přečíst titulek „Chlapec zemřel po srážce autem, když si pro něj matka nepřišla po škole. V tu dobu už byla zavražděná“.

Vzpomněl si na ni. Měla divné červené brýle s obrysem motýla na stranicích, které se mu vůbec nelíbily. Byla to ta knihovnice. A pak, než mu černá křídla můr smrti navěky zavřela oči, mu z nějakého důvodu před očima vyvstal obraz z dávného dětství. Byl opět ve školní chodbě, v níž na zemi leželo mrtvé tělo zastřeleného policisty, a na pokraji rudé kaluže krve stála holčička a vyděšeně se dívala přímo na něj.